

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Daniely Zemanové a soudců JUDr. Radana Malíka a JUDr. Barbary Pořízkové v právní věci žalobce: **J. K.**, proti **neoznačenému žalovanému**, o zrušení neoznačeného správního rozhodnutí, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 27. 5. 2011, č. j. 3 Na 150/2010 - 37,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Žalobce (dále jen „stěžovatel“) včasným podáním ze dne 5. 6. 2011, označeným jako kasační stížnost, napadá v záhlaví označené usnesení Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“), kterým bylo odmítnuto jeho podání ze dne 25. 7. 2010. Stěžovatel se v kasační stížnosti neztotožňuje se závěry městského soudu, a proto navrhuje, aby Nejvyšší správní soud napadené usnesení zrušil.

Z obsahu předloženého soudního spisu Nejvyšší správní soud zjistil následující skutečnosti rozhodné pro posouzení důvodnosti kasační stížnosti:

Správnímu úseku městského soudu bylo dne 2. 8. 2010 doručeno podání stěžovatele ze dne 25. 7. 2010, kterým se proti neoznačenému žalovanému domáhal ochrany neupřesněných práv. Městský soud stěžovatele výzvou ze dne 6. 8. 2010, č. j. 3 Na 150/2010 - 3, ve smyslu § 4 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), poučil o pravomoci soudu rozhodovat ve správním soudnictví a dále o tom, čeho se lze v řízení ve správním soudnictví domáhat, a

zároveň stěžovatele vyzval k upřesnění, zda se v případě jeho podání jedná o žalobu ve správním soudnictví, nebo pouze o oznámení úkonu, který stěžovatel učinil vůči Obvodnímu soudu pro Prahu 2 ve věci vedené u tohoto soudu pod sp. zn. 15 C 264/2009, o zaplacení částky 16 727 800 Kč.

Následně městský soud předmětné podání stěžovatele usnesením (nyní napadeným kasační stížností) odmítl s odkazem na ustanovení § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s., kdy stěžovatel přes výzvu soudu neodstranil nedostatek podání, pro který nebylo možno v řízení pokračovat, a dále podle § 46 odst. 2 s. ř. s. s odůvodněním, že zaplacení jakékoli částky nespadá do pravomoci soudu rozhodujícího ve správním soudnictví.

Nejvyšší správní soud posoudil podání stěžovatele, kterým žádá zrušení napadeného usnesení městského soudu, dle jeho obsahu jako kasační stížnost. Kasační stížnost je v této věci podle § 102 a násl. s. ř. s. přípustná, a přestože neobsahuje relevantní stížní body dle § 103 odst. 1 s. ř. s., Nejvyšší správní soud v daném případě rezignoval na jinak povinné náležitosti kasační stížnosti a přistoupil k meritornímu přezkumu napadeného usnesení ve smyslu § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. Nejvyšší správní soud tedy přezkoumal zákonnost vydaného rozhodnutí městského soudu o odmítnutí návrhu a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

V projednávané věci Nejvyšší správní soud z obsahu předloženého soudního spisu ověřil, že stěžovatel se kasační stížností domáhá zrušení usnesení, jímž bylo odmítnuto jeho podání, doručené městskému soudu dne 2. 8. 2010, a to zejména pro soukromoprávní povahu věci, kdy není dána pravomoc soudu rozhodovat ve správním soudnictví dle § 46 odst. 2 s. ř. s.

Podle § 46 odst. 2 s. ř. s. soud odmítne návrh tehdy, domáhá-li se navrhovatel rozhodnutí ve sporu nebo v jiné právní věci, o které má jednat a rozhodnout soud v občanském soudním řízení, anebo domáhá-li se návrhem přezkoumání rozhodnutí, jímž správní orgán rozhodl v mezích své zákonné pravomoci v soukromoprávní věci.

Stěžovatel se v návrhu na zahájení řízení, doručeném městskému soudu, domáhal zaplacení konkrétní finanční částky a stěžejním důvodem, pro který městský soud toto podání stěžovatele odmítl, byla skutečnost, že soud ve správním soudnictví nemá pravomoc takový výrok (ať již z jakéhokoli titulu) vydat. S tímto posouzením se Nejvyšší správní soud ztotožňuje. Rozhodnutí ve věci zaplacení peněžní částky, jehož vydání se stěžovatel domáhal svým podáním, není v pravomoci správních soudů, neboť se jedná o věc, o níž má jednat a rozhodnout soud v občanském soudním řízení. Městský soud proto nepochybil, pokud podání stěžovatele dle § 46 odst. 2 s. ř. s. odmítl, neboť se jím navrhovatel domáhal vydání rozhodnutí ve sporu nebo v jiné právní věci, o které má jednat a rozhodnout soud v občanském soudním řízení.

Pokud pak odůvodnění usnesení městského soudu obsahuje jako další důvod odmítnutí předmětného podání také neodstranění jeho nedostatků dle § 46 odst 1 písm. a) s. ř. s., pro které nebylo možno v řízení pokračovat, jednalo se toliko o podpůrnou argumentaci soudu, která nebyla pro posouzení daného případu klíčovou. Skutečnost, zda stěžovatel k výzvě soudu předmětné podání doplnil, či nedoplnil, by nemohla nic změnit

na závěrech soudu, že správní soudy nemají pravomoc ve věci rozhodnout, tj. že by ve věci zaplacení finanční částky nemohly za žádných okolností vydat jakékoli rozhodnutí.

Nejvyšší správní soud tak dospěl k závěru, že městský soud v řízení postupoval v souladu se zákonem, pokud podání stěžovatele odmítl. Protože v řízení nebyly shledány ani jiné nedostatky, ke kterým je Nejvyšší správní soud dle § 109 odst. 4 s. ř. s. povinen přihlížet z úřední povinnosti, kasační stížnost v souladu s § 110 odst. 1, větou poslední, s. ř. s., zamítl.

Stěžovatel, který neměl v tomto soudním řízení ve věci úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti ze zákona (§ 60 odst. 1 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s.). Nejvyšší správní soud proto rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 25. dubna 2012

Mgr. Daniela Zemanová
předsedkyně senátu